

Primàries

«La meva experiència em diu que el mandat constitucional és ambigu perquè, dut a les últimes conseqüències, esdevé una arma per a l'adversari»

Tot i que s'allunya la possibilitat real que el dia 14 de febrer hi hagi eleccions al Parlament (alguns ja ho dèiem fa mesos), s'ha aixecat una certa polseguera entorn les notícies que ens arriben dels partits polítics i les llistes de candidats, on sobtadament apareixen persones que no hi formaven part o pertanyien a un altre deu minuts abans: Roldan i Parera navegant cap al PP al qual havien posat a caure d'un burro des de dues altres formacions polítiques, per cert, entre sí força incompatibles; Gallego desembarcant a Vox, tot i ser l'enemic que li "robava" vots mentre encara era al PP.

Altres dues opcions intenten treure avantatge amb l'exposició mediàtica de dos candidats colats de rondó en posicions insospitades; totes dues pretenen doblegar l'independentisme que, s'albira, tornarà a tenir una majoria d'escons, però amb diferències: Illa deia, just el dia abans de saber-se, que ell no seria candidat amb una rotunditat inquietant per les derivades; Grau, sense abandonar la posició de periodista, podria formar part de la llista d'Illa, de la del PP o la de Ciutadans, perquè la seva guerra és la que uneix els tres partits, malgrat que aquest cop la ideològica hi passarà per sobre del braç de la pandèmia.

Per descomptat que el "capo di tutti i capi" de cada formació política té tot el dret a decidir una llista que, per normativa, és tancada i bloquejada en una llei electoral espanyola que Catalunya ha de seguir al no haver estat capaç de fer el que la resta de comunitats, una de pròpia. Però també sabem que la Constitució exigeix que l'estructura i el funcionament dels partits siguin democràtics, tot i ser ben difícil determinar en què consisteix aquest mandat i menys encara com es controla i eventualment castiga al partit polític que no ho faci.

La meva experiència em diu que el mandat constitucional és ambigu perquè, dut a les últimes conseqüències, esdevé una arma per a l'adversari. Fins i tot les problemàtiques organitzacions assembleàries han pres algun cop decisions sospitosament sorprenents. D'altra banda, el grau de manipulació possible en una organització mitjançant compromissaris és tan gran com en general en la democràcia representativa de partits, instal·lada amb tendència paràsita en les assemblees legislatives; sabem finalment que la major part dels afiliats no vota i que la major part dels votants d'un partit no està afiliada.

Massa coses per canviar, per reconsiderar. Mentrestant el *candidat ministre* ha arribat a Catalunya i qui els hi té més por és la gent del partit de Grau. Perquè el missatge va per a ells: una part de Catalunya torna a casa, a la casa socialista de la qual van marxar de franc, inútilment, potser pensaran, fa uns anys. Pel demès, la dinàmica de blocs continuarà, enter altres coses perquè el catalanisme polític no ha estat capaç de consolidar-se com a alternativa. El virus, que ho capgira tot, ha decidit que no és el moment.